

Arrest

nr. 251 549 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE ROECK
Rue la Haut 44
1380 PLANCENOIT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 14 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 14/11/2000 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: M.

Voornaam S.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 14/11/2000.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort in combinatie met zijn Italiaanse verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit en valsheid in geschriften (PV nummer [...] en [...] van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit en valsheid in geschriften (PV nummer [...] en [...] van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.) Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

1.2. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 14/11/2000 en in deze beslissing werd rekening

gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : M.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Pakistan

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14/11/2000 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit en valsheid in geschriften (PV nummer [...] en [...]) van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2. EERSTE MIDDEL: foute motivatie wet van 29/07/1991 artikels 2,3 en 5 en schending van de wet van 15/12/1980, beslissing is volledig disproportioneel met het doel, schending artikel 8 EVRM

Verzoeker had recht om drie maanden in BELGIË legaal te verblijven;

Hij is BELGIË binnengekomen eind september 2020 zonder visa (heeft geen visa nodig daar hij een geldige verblijfskaart voor vreemdelingen in ITALIË bezit);

De getroffen beslissing is in tegenstrijd met de wetgeving;

Voor het overige betwist hij de hem ten laste gelegde feiten;

Zelfs tegenpartij motiveert haar beslissing "dat er kan afgeleid worden dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden ' wat met andere woorden betekent dat tegenpartij niet de volledige overtuiging heeft van de strafbare feiten die hem verweten worden;

Ten tweede is de getroffen beslissing van een inreisverbod van driejaren volledig disproportioneel met het beoogde doel;

Tegenpartij heeft een inreisverbod van driejaren opgelegd voor feiten die verzoeker betwist;

Hij werd nog niet eens veroordeeld door een strafrechtbank;

Het vermoeden van onschuld primeert zolang er geen veroordeling is

Tegenpartij stelt in de getroffen beslissing dat er een risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde;

Uit wat blijkt dat verzoeker weer zou overgaan tot een schending van de openbare orde?

Dit is een motivatie dat op niets berust en wordt niet met objectieve elementen gemotiveerd;

Het is een formule passe-partout zonder geen enkel concreet element aan te halen, men gaat uit van een loutere fictieve veronderstelling;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in de beslissingen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt enerzijds op artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker stelt dat hij een geldige Italiaanse verblijfskaart voor vreemdelingen bezit en derhalve geen visum nodig had om het Belgische grondgebied te betreden. De Raad dient echter op te merken dat het bezit van een Italiaanse verblijfskaart verzoeker niet ontslaat van de verplichting om in het bezit te zijn van een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel overeenkomstig artikel 2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort.

Anderzijds motiveert het bestreden bevel dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Bij de controle van een voertuig op 14 november 2020 werd immers vastgesteld dat verzoeker op zich illegale wijze op het grondgebied bevond en wederrechtelijk in het bezit was van verdovende middelen. Er werd tevens beslag gelegd op verzoekers internationaal rijbewijs aangezien de politie oordeelde dat het een vals document betreft dat werd aangekocht op het internet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij de hem ten laste gelegde feiten betwist. Het administratief dossier bevat echter een verslag van 14

november 2020 van de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene waarin in de voormelde feiten worden bevestigd. Verzoekers summier betoog laat niet toe te concluderen dat verweerder op incorrecte gronden zou hebben gesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor drugbezit en valsheid in geschriften.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een vervolging, merkt de Raad op dat zulks ook niet wordt vereist. Een bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd wanneer de feitelijke elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt concreet gemotiveerd op basis van welke vaststelling door de politie werd besloten dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op drugbezit en valsheid in geschriften. Deze stukken bevinden zich ook in het administratief dossier. De Raad herinnert eraan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijk veroordeling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat hij een door zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde zou kunnen uitmaken.

Wat betreft het bestreden inreisverbod betoogt verzoeker dat een inreisverbod van drie jaar disproportioneel is met het beoogde doel. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bedrieglijk karakter van verzoekers gedragingen, naast het illegaal verblijf en de schade van de openbare orde. Het feit dat verzoeker vervalste documenten heeft voorgelegd, wordt in het onderhavige inreisverbod aldus beschouwd als een verzwarende omstandigheid en houdt in waarom er *in casu* wordt geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar. Er wordt wel degelijk naar specifieke elementen verwezen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het enig middel is in dit opzicht dan ook niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT